

HOMILIA CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA DIOCESANA DEL CAMÍ SINODAL
Basílica de la Sagrada Família, Barcelona - 18 de setembre de 2022
Mons. Agustí Cortés Soriano, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Benvolguts germans:

Permeteu-me unes breus paraules, que volen il·luminar des de la Paraula de Déu el moment joiós que estem compartint en aquesta celebració eucarística.

Celebrem la conclusió de la nostra aportació diocesana al Sínode Universal convocat pel Papa. Celebrem, per tant, no només la confecció i enviament d'un document, sinó, sobretot, **una experiència eclesial rellevant**. Hem estat convocats, ens hem reunit, hem pregat, hem dialogat i hem fet les nostres aportacions. Objectivament hem viscut una sana obertura a l'Església diocesana, més enllà de la nostra petita comunitat, i més enllà encara de la Diòcesi, una sana obertura vers l'Església universal. Això significa que, per gràcia de Déu, hem viscut més conscientment la nostra pertinença a tota l'Església com a cosa nostra, com la nostra família i el nostre Poble.

Hem escoltat la Paraula de Déu i ens venen al cap preguntes pertinents: *¿Com ens veu Jesús?*; segons la seva mirada, *¿qui som per a Ell?*; *¿què espera de nosaltres?*

Tenim una resposta clara, que és a la base de la nostra fe: “som els seus amics i germans estimats, pels quals Ell mateix ha donat la seva vida per amor”. Però, tant a l'Evangeli que hem escoltat com en altres passatges evangèlics, Jesús insisteix que som “**treballadors i administradors**” (vinyaters en el camp del Senyor, Mt 21,33-42; Mc 12,1ss.; encarregats de servir a casa seva en absència del senyor, cf. Lc 12,42).

Aquesta manera de considerar-nos és ben significativa per a la nostra vida, especialment pel que estem vivint.

¿Què vol dir que som treballadors i administradors de la vinya o la casa del Senyor? La seva vinya i la seva casa és el món i la vida personal, però més concretament és la seva Església, allà on actua i es desenvolupa l'obra directa del seu Esperit.

Ser administradors vol dir, en primer lloc, que **no som els amos**, tot i que voldríem ser-ho. El nostre llenguatge espontani, que tantes vegades traeix el que aparentem, demostra que considerem el que som i tenim com a “nostre”, quelcom de la nostra propietat. I qui se sent amo, sempre reivindica drets, reclama autonomia, mira de retenir

i protegir el que considera seu. Mentre que qui se sent administrador, sap que n'hi ha un altre que és el Senyor. Un Senyor que és la font i el sentit de tot: d'ell ve el que es té, ell dona la missió, a ell ha de tornar la feina feta.

Ja sabem la sospita (i potser el rebuig) que desperten aquestes paraules. Però tot canvia quan pensem en concret i passem dels conceptes a la realitat. Aquest Senyor, lluny d'explotar els seus servents, ens ha revelat qui és realment, què ha fet amb nosaltres i quin és el seu nom (amagat i inaccessible durant segles): *el Senyor és Déu amor misericordiós*.

Aleshores, als ulls de Jesús, som treballadors i administradors de l'amor; de l'amor misericordiós que Ell mateix ens ha portat. En conseqüència, per nosaltres, ser administrador significa una crida fonamental a **saber viure del do**: el goig de saber-se sempre "regalats". Com a tals, la primera virtut que hem de practicar és *l'acollida*, no sols de la vida, del que tenim i vivim, sinó també del que hem de fer, de la missió que hem de complir al llarg de la nostra existència. La segona gran virtut que ens demana la nostra condició d'administradors és la *docilitat*, és a dir, mirar de decidir i actuar d'acord amb la voluntat del Senyor, amb coherència amb el do rebut. I la tercera gran virtut serà viure *en estat d'agraïment*, fins al moment en què tornarem al Senyor el resultat del treball fet.

En conseqüència, lluny de sentir-nos explotats, haurem de dir: "tenim l'honor de haver estat elevats a la categoria d'administradors de l'amor de Déu". Perquè aleshores la nostra vida *té sentit*: té un perquè i té una finalitat. La missió il·lumina el meu present i el meu futur. A més, perquè amb la missió m'ha estat regalada la *capacitat per complir-la*, de manera que ningú, per bé que es consideri pobre i senzill, podrà considerar-se inútil o exclòs d'una tasca comuna. En tercer lloc perquè, un cop identificat el regal i la missió rebuts, sé que *hi ha camí*, sé cap on he d'anar i com he de prendre les meves decisions.

Anem més en concret. Tal com diem, en participar del Sínode Universal, hem fet una experiència d'Església. Fins ara hem dit la nostra. Però la nostra aportació no pot ser només "dir". Avui ens preguntem *com vivim* la nostra condició d'administradors al si de la nostra Església diocesana i sinodal.

Aleshores, ¿què voldrà dir allò de "viure del do"? Significarà acollir *la Diòcesi com un regal*. Juntament amb la fe i la vida de l'Esperit en nosaltres ens ve donada l'Església concreta, on aquesta vida ens és transmesa i es desenvolupa, on es rep, es

nodreix i es comparteix l'amor, l'esperança i la fe. Amb aquesta Església se'ns ha donat una família amb cara i ulls, uns germans, unes accions i uns espais, per viure l'Esperit.

¿Què significarà fornir d'administrador/a dins la meva església particular? Significarà assumir el repte cabdal de trobar qui soc jo, a què estic cridat, dintre d'aquest regal. Hi ha el gran repte de discernir què vol Déu de mi, què vol que faci amb el dons rebuts, a què soc cridat, quina es *la meva vocació a la vida*. Però també hi ha el repte d'esbrinar el que Déu espera que faci dins el do concret que és la Diòcesi. També exercim l'administració del do compartit de la nostra Església Particular.

¿Què significa viure i actuar la missió? Significarà que el que he de fer "gestionant" el do de la Diòcesi, haurà d'estar fet segons el Senyor, en sintonia amb la seva voluntat. Com ens recorda avui l'Evangeli i subratllava sant Pau, a l'administrador el primer que se li demana és *la fidelitat*.

Serà tota una manera de viure i de participar en la vida en comú. El Senyor ens ha mostrat per Ell mateix quina és la manera de viure i de fer, pròpia del seu Esperit, quan, essent Senyor, s'abaixà per tal d'esdevenir Servent entre nosaltres.

La fidelitat al Senyor exigirà no tant elaborar plans i estratègies, com escoltar l'Esperit en la seva Paraula de Déu, en la pregària i en l'intercanvi amb els germans. Fidelitat al Senyor significarà no tant "demandar, com *donar i oferir*", com qui fa de la seva riquesa un do. Fidelitat al Senyor voldrà dir, no tant guardar tancat el tresor rebut, com *anunciar-lo i comunicar-lo* a tothom, sigui qui sigui, "perquè Ell vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat" (1Tm 2,1-8). Fidelitat al Senyor voldrà dir que no fem de la nostra manera de pensar o de la nostra ideologia un ídol, sinó treballar el *diàleg* i les relacions internes per tal que el mateix Esperit sigui compartit en una comunió plural. Fidelitat al Senyor demanarà no confondre la unitat amb la uniformitat, sinó tenir ulls per descobrir el do de Déu en el germà com a riquesa dins la *comunió eclesial*...

És hora de mirar el futur. Amb una mirada que parteix del que avui som com a Diòcesi. Ben entès que avui som el resultat dels dons que el Senyor ens ha fet, des de l'origen fa divuit anys, fins avui, passant per la gràcia que ens regala cada dia, i de les nostres decisions i treballs.

Solament Ell sap quins han estat els encerts i quins els errors, quines les accions virtuoses que han bastit la seva casa, i quins els pecats que l'han malmesa. El que avui

tenim ben clar és que, així com Déu va posar a les mans de tots nosaltres la nova Diòcesi, i els seus dons segueixen essent repartits a tots, així *el nostre futur* serà el que entre tots, amb la seva gràcia, arribem a fer.

Des de l'any 2006, quan se'ns va concedir el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, sentim que Ella ens acompanya i ens protegeix. A Ella mirem, com a primer membre de l'Església, perquè ens ensenyi a rebre l'amor de Déu i a posar-hi la nostra llibertat, en disponibilitat i docilitat, i perquè la nostra Diòcesi segueixi el seu camí com a veritable Església de Crist.

Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres.

+ Agustí Cortés Soriano. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.